

070812 10:e sön e trefaldighet Ylva Rundberg

Nationalteatern basunerade ut: Vi är barn av vår tid.

Jag tror nationalteatern har rätt i sitt påstående om vi inte gör något åt det, om vi låter oss formas helt och fullt av det samhälle vi befinner oss i, kommer vi bli barn av vår tid. Idag handlar det om att bli det postmoderna samhällets barn. Vad innebär nu det? Jag tror egentligen ni all vet det även om ni inte känner till etiketten, ett samhälle som helt och fullt präglas av individualismen, ett tankesätt där jag och mitt står i centrum, med mitt förverkligande och mitt liv som det allra viktigaste.

Kristen tro har ett helt annat fokus. Det är inte det att du som individ är oviktig och att du inte skall få utvecklas som person - självklart och absolut, men inte bara för din egen skull. Vi lever i ett samhälle idag där alla vill ha huvudrollen och uppmanas att ta den, men det är som alla förstår helt omöjligt, ingen film kan ha hur många huvudrollsinnehavare som helst, dessutom är huvudrollen helt upptagen av Gud själv och det han gjorde när han sände Jesus till jorden för vår frälsning. Med tanke på hur oändlig många filmer detta har skapat är det uppenbart att huvudrollen i dramat "Världen, livet och allting" är upptagen, ingen av oss kan få den eller ska försöka ta den.

Vi uppmanas i dagens text istället att se oss som en enhet, Guds dyrbara egendom, ett heligt folk som tillhör Gud. Vi kommer alla att spela olika roll men det viktiga är också att alla spelar roll, huvudrollen är upptagen, men det finns oändligt antal biroller som behöver besättas och där behövs du, just du med alla de förmågor och goda egenskaper som du är skapad med.

Vi är olika, som människor och så ska det vara, med olika saker vi är bra på, olika gåvor vi fått. Mellan dem finns ingen rangordning utan alla är viktiga och skall användas för varandra inte för sin egen skull. Kristen tro får aldrig bli ett solonummer, som jag spelar för mig själv. Kristen tro är ingen må gott karamell som jag har för mig själv kan äta när jag vill, utan kristen tro är först och främst en gemenskap. En gemenskap av människor som har ett gemensamt uppdrag att vara del i Kristi kropp på jorden som är hans kyrka.

Var o en av oss har en uppgift, en unik och viktig uppgift, en unik roll att spela i vår gemenskap, som ingen annan kan ta, men du måste ta den, Gud själv har gett dig dina gåvor, men det är bara du själv som kan ta dem i bruk för andra.

Att börja sin prästgöring i en församling som OP är få förunnat, för här är det många som låtit sina gåvor komma andra till bruk. Efter bara två månader under lågsäsong har jag redan sett fler människor tjäna i sina gåvor än många får se under ett år, men ändå finns det mer att göra. Det finns säkert en del av er här inne som sitter och trycker på era gåvor och inte vågat eller hittat platsen i församlingen där de får komma i tjänst.

Men gåvornas användande är självklart inte begränsat till det som är församlingens verksamhet i den meningen som man ofta tänker det, utan församlingens verksamhet går långt bortom kyrkorummet och

församlingshemmet för det är också varje kristens tjänande i vardagen. Där det var och en av er har gåvor som kommer i bruk.

För en del är kanske ordet gåva ovanligt och kontigt och skulle kalla det en egenskap, men gåva berättar så mycket mer om vad det handlar om. Det är något vi fått som en gåva av Gud när han skapade oss. Vi vet alla att det är oartigt att inte ta emot gåvor med tacksamhet eller stoppa undan dem i ett hörn där de inte kommer till bruk. Ingen vill ju ge någon ett armband, som aldrig bärs, ge bort god choklad som aldrig blir äten eller ge bort en blomma som inte får dekorera ett rum. Så tänker jag också med det som är de andliga gåvorna. Vi har fått dem av Gud, men inte för att de inte skall synas utan för att de skall brukas. Inte för oss själva utan för varandra.

En del av er tänker kanske, men jag är ju inte så andlig, så jag kan inte ha någon andlig gåva. Jag säger: så innibängen att du har! Även om du kanske alltid tänkt på det som det utan just en egenskap eller en personlighet som att du gärna hugger in när det behövs, du är bra på att förklara, du har en axel som är tom för det huvud som behöver luta sig mot det, att du är duktig på att leda en grupp eller att du inte är den som knusslar utan gärna bjuder till – kanske det känns mer bekant än att tala om andliga gåvor? Men just det är några av de andliga gåvorna som det står om i dagens epistel, det vardagliga kan vara det allra mest andliga.

Känns det svårt tycker ni? Låter det som en uppgift för stor för dig?

Inte är det bara lätt i alla fall för egoismen är ganska accepterad i vår tid och vi matas hela tiden med att centrum är jag, mig och mitt. Men Bibeln säger något annat att gåvorna är till för gemenskapen, för att tjäna varandra. Därför kommer vi tyvärr ibland misslyckas likväl som vi kommer se att våra systrar och bröder gör det, men då måste vi hålla fördömandet på avstånd!

Att förlåta är så viktigt och undviklig del av det kristna livet och en förutsättning för att vår gemenskap skall fungera. Det är en gemenskap av människor som inte är fullkomliga, men som försöker.

Då är det viktigt att vi minns vad som står i dagens evangelium, förlåta skall vi inte göra sju gånger - sju som är det fullkomliga, utan det handlar om sjuttiosju gånger - det skulle lika gärna kunna stått miljoner miljarders triliarders gånger, för vi skall förlåta varandra i det oändliga.

Gud, hjälp oss att inte bli barn av vår tid och präglade av egoismen, utan låt oss präglas av dig mer och mer, så att vi lever våra liv tjänande varandra och i förlåtelse AMEN